

FIRIȘORUL DE FUM

Se pare că avem o adevărată aversiune față de realitate. Natura începe să devină un fel de decor dintr-un film râvnit. Când ajungem în mijlocul ei nici n-o mai recunoaștem, atât de grăbiți suntem să ajungem într-un loc unde să regăsim confortul cu care suntem obișnuiți. Frumosul creat de mâna omului care a șubrezeit sufletul și l-a făcut inapt să mai vadă raiul din jur. Strălucirea care nu are nimic în comun cu luciul unei raze de soare oglindită într-un ochi de baltă. O perfecțiune milimetrică, o înșiruire de piese așezate simetric. Reprezentarea mentală a bunăstării și a confortului reflectată în realitate. Să nu mai râvnești nici măcar în gând la picătura de rouă în care s-a oglindit luna. Picătura cu proprietăți magice! Cu fiecare treaptă urcată ne îndepărtăm tot mai mult de adevărata cunoaștere. Convențional ne învăluie într-o plasă înșelătoare, comodă. Și nici nu ne dăm seama cât de mult ne sufocă și ne stâlcește sufletul. Nici nu ne-am înalțat bine de la pământ și deja ni se impun niște reguli. Părinții ne sufocă, strâng hăturile, suntem lăudați, primim recompense dacă respectăm regulile, dacă zâmbim fals, dar cât mai convingător cu puțință, dacă rostim formule goale în care nu credem. Cu timpul devenim dependenți de formule. Devenim un semn minuscul într-o ecuație dictată din afară. Toate drumurile bătătorite de alții ni se par mai sigure și mai ușoare. Suntem mulțumiți când reușim să nu ieșim din tipare, când reușim să străbatem meandrele pe care tot noi le-am creat și le-am făcut din ce în ce mai labirintice. De parcă am face cu adevărat un lucru meritoriu. Când de fapt doar te învârti în cerc și te afli cuminte în pătrățelele șotronului, foarte atent să nu-i încurci regulile.

Nu mai ai nici o tresărire, nici o bucurie. Nu mai aștepti cu plăcere nici o surpriză care să vină de undeva, pe care s-o pândești așa cum pândeai în copilărie prima zăpadă. Mai degrabă te temi de surprize. Dorești să ai un timp liniar care să nu te scoată din ritmul impus și din regulile acceptate. Dorești eficiență într-o lume în care timpul ți se strecoară printre degete. Întocmești liste cu ce ai de făcut pentru a fi perfect, îți umpli agenda și un timp te amuză jocul, te simți ușurat atunci când tai din importanta agendă de lucru o obligație deja onorată. Până când în agendă se adună prea multe lucruri care trebuiesc făcute și lista nesfârșită te neliniștește. O refaci și a doua zi îndeplinești câteva dintre obligațiile asumate. Numai că, multe altele se adaugă pe lista încăpătoare, iar asta deja te obosește, amenință să te deprime. Ca strategie refaci lista pe o altă pagină din agendă, o rescreești cu litere mai mărunte ca să-ți pară a fi mai scurtă. Și iarăși, cu sufletul la gură, îplinești câteva porunci. Dar supapa se deschide din nou și alte datorii se ivesc, iar lista se completează, se mărește. Asta te deprimă deja. Așa că într-o zi rupi pagina din agendă o faci bucatele mărunte

și o arunci în vasul de toaletă, tragi și apa, ca să fii sigur că nu vei încerca s-o recuperezi și să o refaci. După un timp constăți că multe dintre îndatoriri erau create artificial, poate din dorința de a-ți dovedi eficiența, poate din dorința de a te afirma în proprii ochi.

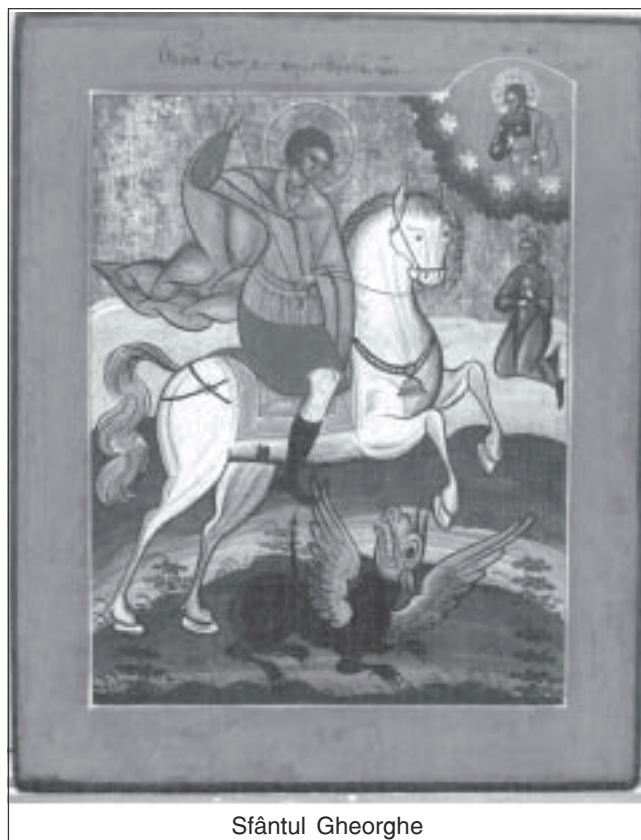
Meandre de minciună, și ipocrizie pe care nu le mai stăpânești, nu mai discerți. Atât de bine înrădăcinate încât nici față de sinele nostru nu reușim să mai fim cei goi, lepădați de toată carcasa de aparență și fals. E greu să fii mereu altcineva decât ești. Nu faci decât să bați poteci bătătorite. Să re trăiești senzația pe care o ai în contact cu un obiect oarecare, cunoscut, să nu te mai mire înțelepciunea produsă de experiență, să o iei ca pe un lucru firesc și să nu-ți însușești conexiunea cu mintea, cu organele de simț. Întreaga încrengătură de date, de influxiuni, de vibrații, procese fizice, reacții chimice. Radiații de culoare și sunet, răspândite de jur împrejur pe diferite frecvențe. Prinși în capcana materiei nu mai sesizăm vibrația culorii, a sunetului. Și Mielul sacrificat pe ghilotina materiei este Sinele Divin. Puțin câte puțin îl sugrumăm cu propriile noastre mâini. Doar foarte puține elemente din toate câte se petrec în jur ni se relevă. O parte dintre aceste elemente rămân ascunse pentru că nu ne mai este dat să le cunoaștem. Altă parte rămân ascunse pentru că noi nu le mai vedem din pricina încrengăturii convenționalului. Și nici nu suntem dispuși să ieșim afară din siguranța tiparelor. Să respiri adânc aer în piept și să spui: Trăiesc! Iar acest cuvânt să însemne mai mult decât respirație, inspirație, conștiință. Să însemne o întreagă lume mirifică de forme și culoare, de vibrații și de particule strălucitoare de energie plutind deasupra noastră ca o imensă mare de stele dateatoare de viață.

Să nu mai vezi că înțelegerea se afla aproape de tine, atât de la îndemână că o poți atinge, că scânteia divină trebuie întreținută și păstrată ascunsă și vie și nu înăbușită sub spuza conveniențelor. Poți să absorbi înțelepciunea conectându-te la realitate, deschizând ochii. Să cunoști spiritul copacilor, să le intuiești magia și forța de a se regenera și de a întreține mereu aprinsă speranța.

Să nu mai vezi nimic decât lumea minusculă în care te-ai ferecat și care te absoarbe aproape fără să-ți mai dai seama. Când de fapt evoluția se naște din nerespectarea tiparelor, din crearea sau atragerea altor trăiri decât cele obișnuite.

Dintr-odată, Vibrația Dorinței Împlinite s-a privit pentru o fracțiune de secundă în luciul unei oglinzi dintr-o vitrină apropiată și ceva în interiorul ei a coborât, a pâlpat greoi ca o aripă de bătlan. I s-au înmuiat picioarele. S-a așezat pe capătul de lemn, deja rotunjit de vreme, al unei cruci aparținând unui erou al revoluției. Și-a aruncat un picior

peste altul, iar mantia viorie a fost și ea antrenată în mișcarea dezordonată apoi s-a așezat cuminte, în falduri în jurul gleznelor subțiri. Eu sunt o vibrație pozitivă, și-a spus cu reproș, cum pot să manifest atâta răutate încât să nu mai am în mine nici dram de omenie? Ce am cu femeia asta? Ce mi-a făcut ea? Of, Doamne! Amarul ăsta de timp care trece-n zadar te face să acumulezi reziduuri. Iar reziduurile sunt grele, la fel cum este de grea clisa. Poate n-o să mai pot urca la loc pe norișorul meu din cauza acumulărilor, a gândurilor răutăcioase. A privit în susul scării șubrede de lemn și o clipă a fost tentată să urce repede, repede ca să fie sigură că mai poate urca. Apoi a renunțat. Mai întâi trebuie să încerc să fac și ceva bun și-a spus și, cu pași șovăitori, ușori, s-a apropiat de Domnul Învățător. Ar fi fost în stare să spele cu cărpa dalele de piatră numai să curețe tentația spre răutate. Coborâse precum vijelia, iar acum se târa cu mișcări șovăitoare de parcă fusese împușcată într-o aripă. Bătlan neghiob, cum de te-ai lăsat antrenat într-un joc stupid de-a orgoliul, de-a gelozia ori ce altceva o fi fost în mîntea ta amețită de nori? Eu trebuia să rămân ca mesager al binelui, eu trebuia să rămân în starea de veghe în care să nu fie altceva decât caldă afecțiune și efervescența sufletului. Domnul Învățător a clipit spre ea ca și cum ar fi văzut-o. Poate chiar a văzut-o. Ochii albaștri, calmi, i s-au mărit de surpriză. Biet norocos, a exclamat Vibrația Dorinței Împlinite, ai să mori și n-ai să știi câtă neisprăvire există! Uite, o să te inițiez, i-a șoptit ea, inițierea înseamnă să devii conștient de nivelul divin suprem, să poți accesa la el, să te ajute și, la rândul tău, să poți ajuta pe alții. Vei învăța să-ți controlezi în corp energia creatoare divină. Hai, întoarce-te cu fața către crucea mare de lemn a eroilor revoluției, împreunează-ți mâinile ca pentru rugăciune și rămâi așa. Eu voi sufla asupra ta lumină violetă, benefică. Dar fii atent, în timpul acesta să nu te atingi nici măcar din întâmplare de Vera. Nu te gândi la lumea din jur, la ce-o să gândească lumea din jur văzându-te cu mâinile împreunate a rugăciune, nu te gândi nici la Vera. Cu toată vitregia condițiilor, încearcă să fii detașat sau măcar încearcă să nu te gândești la nimic. Altă ocazie n-o să ai să fii inițiat de-o ființă nepământească. Repetă-ți în gând un cuvânt: Domnul sau Rugăciune sau Miluiește-mă, ca să-ți ocupi spațiul minții și orice s-ar întâmpla nu da drumul palmelor împreunate până nu-ți voi spune eu. Domnul Învățător a clipit din ochii albaștri cu nedumerire, privind peste basca Verei la Vibrația Dorinței Împlinite. Era atât de mirat încât reflex își deschisese gura pentru a-și regla presiunea din timpane. Mirat și fericit, așa părea să-i arate chipul. Oare m-a auzit? s-a întrebat Vibrația și o clipă s-a îndoit de eficacitatea puterii și un fel de teamă i s-a cuibărit în stomac. Teamă a făcut să-i scadă vibrația și dintr-odată a dispărut și imaginea Domnului Învățător și imaginea Verei și a Pieții Universității. Forța, ca un copil supărat și-a strâns jucăriile și a plecat. Au, au, au, am căzut în propria cursă, s-a văitat Vibrația. Stai puțin, fetițo, liniștește-te, respiră adânc, concentrează-te, primește lumină, privește cu încredere. A privit cu încredere și nu a văzut decât un spațiu cenușiu lipsit de dimensiuni, ca un ecran de care s-ar fi putut lovi cu nasul dacă ar fi înaintat un singur pas. A privit la cer, a privit cu ochii larg deschiși la cer.

Sfântul Gheorghe

Slavă, Domnului, cerul era acolo unde ar fi trebuit să fie. A cerut îndurare. Cobora treaptă cu treaptă. Ce înseamnă să-ți pierzi exercițiul! Ce înseamnă să-ți pierzi capul! Precum în cer așa și pe pământ. Cerul era și el ca o oglindire a sufletului. Negru și învolburat. A continuat să privească aproape fără să mai respire până când norii sufletului s-au risipit și în interiorul său s-a așternut liniștea. La început a fost așa cum sunt fulgii de nea care plutesc și se așează blând și se adună până acoperă solul. Pace, dulce pace. Îi era atât de bine încât nu mai îndrăznea nici să clipească de teamă să nu se risipească starea. Pe cer norii s-au risipit și ei și au dispărut ca și când n-ar fi fost niciodată prezenți acolo, făcând loc unui albastru de o puritate absolută. Abia atunci a îndrăznit să coboare privirea. Nu mai era nici urmă de triumf în privirea ei, nici urmă de sarcasm. Domnul Învățător era acolo, privea cu ochii măriți de uimire peste umărul Verei. Vibrația Dorinței Împlinite s-a uitat peste umăr având aceeași dăunătoare neîncredere. În spate nu se afla desigur, nimeni. Domnul Învățător nu putea să privească decât spre ea. Domnul Învățător o vedea; avea acea tărie a omului simplu de a reuși să vadă nevăzutul! O altă palmuță pentru care mi-aș putea primi papara, s-a gândit în ciudată Vibrația. Neîncrederea. Mi se părea normal ca numai eu să pot vedea nevăzutul. Cât o să mă piardă vanitatea de a fi Vibrația Dorinței Împlinite! Nu avea nici un rost să mai încerce să continue inițierea. Ea să inițieze pe cineva? Poate în neîncredere, poate în teamă sau în ce? Du-te, Domnu' Învățător, du-te acasă că astăzi n-o să urmeze nici o inițiere. A așteptat să vadă dacă urma vreo pedeapsă. A stat dreaptă, resemnată, cerându-și în gând iertare. Ce-am fost și ce-am ajuns: o șuviță din fum din ceea ce a fost cândva vâltoare!